

BALOG JÓZSEF

Vers-mondás

PETRI CSATHÓ FERENC PUBLIKÁLATLAN VERSEI ELÉ

Petri Csathó Ferencnek van egy könyve. Egy könyve van. 111 vers. Ez a címe. Számolt versek tehát. Ám Petri Csathó Ferencnek van még verse. Számolatlan. Úgy is van még verse, hogy nincsen, mert elveszett, mert lappang, mert Petri Csathó Ferenc nem adta ki a kezéből, vagy kiadta, csak akkor szél támadt és elsodorta, vagy a Tiszába hullottak a lapok, ott maradtak a múltnak asztalainál, vagy elvitte oda, ahová mi nem követtük még. Vagy hamu lett. Pedig a kézirat nem ég el.

Petri Csathó Ferencnek maradt még verse azért. Vereb Gabriella és Petri Ádám adták nekem, amikor 1999. április 11-én a Juhász Gyula Művelődési Házban verset mondtunk. Illetve, hogy mondhattunk ott olyan verseket, amelyek náluk megmaradtak, de nem jeletek meg soha. Ezekből a versekből válogattam, hogy megjelenjenek a *Tiszatáj*-ban.

Én azt most nem fogom leírni, ami versekben írva van. Hogy azok akkor kicsodák. Mert egyfelől azok – ezek – Petri Csathó Ferenc versek. Másfelől versek a versírásról. És versek a halálról. A félhalálról. A rácsról. Ebesről. Versek az árnyékról. Az aranyfüstről. Az öröklétről. Mintha volna. Mert ezek a versek. A versek a Kődobozról és Ilia Mihályról. Urnáról versek ezek, és bokrokról. A kertről és a merülésről versek.

Nem tudom. Ahogy mondtuk, bizonyosan voltak. Ahogy írva van, bizonyosan vannak. Ahogy Németh János és Padlás Zsuzsanna is mondták. Bizonyosan.

Én csak azt tudom, hogy, akit őrizünk magunkban, az egyre nő. Nagyobb lesz, mint mi magunk és nagyobb annál, amik vagyunk. A költőnek nagy kezei és nagy lábai lesznek és a homloka is óriás és a szemei akár a hatalmas ablakok. Amelyeken át nézünk mi is végül. És látunk aztán. Látjuk, hogy a költő csak áll és néma és mozdulatlan. A versek pedig mondanak. Mondanak szakadatlan.

1999. szeptember 3.
Szegeden